

Det er en Udtalelse, som senere er bleven gentaget, og jeg ved aldrig af, at man har behøvedt den højtærede Konseilspræsident, at han har anvendt Udtrykket. Jeg synes, det var overordentlig træffende, og blandt de Ord, man husker af Konseilspræsidenten, er „Hunden vender sig til sit eget Spy“ netop noget af det, man allerbedst husker.

Formanden: Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det var et Citat. (*Borghjerg:* Derfor bliver det ikke bedre! En Stemme: Men det staar i Bibelen!)

Sabroe: Ja, det staar i Bibelen, det viser allerbedst, at det, Socialdemokraterne sige og skrive, er i god Overensstemmelse med meget af det, vore ældste Forfædre mente. (En Stemme: Ogsaa Slagterhund!) Nej, det staar ikke i Bibelen.

Jeg vil gerne tillade mig først at vende mig til den højtærede Ordførers Udtalelser vedrørende Nødvendigheden af en Skærpelse af Presseloven. Ligesom det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (*Borghjerg*) forstaar jeg ikke, at den foreliggende Situation opfordrer til at kræve nogen Skærpelse af Presseloven. Tværtimod synes jeg, at den Situation, der har været, og den, der er, maa i højere Grad kræve, at Pressen bliver det Salt i Folket, uden hvilket meget fordærvet og meget ødelægges. Hvis man skulde rette en Klage mod den danske Presse i Almindelighed, saa er det den, at Pressen ikke har været tilstrækkelig kritisk hverken overfor Institutioner eller overfor Personerne i mange offentlige Stillinger. Der har hos en stor Del af den danske Presse været en Ængstelse for at komme i Konflikt med bestaaende Love, og denne Ængstelse har afholdt den fra i mangfoldige Tilfælde at føre en aaben og skarp Kritik overfor de raadende daarlige og slette Forhold. Jeg skal minde om, hvorledes den Mand, der nu er afsløret som en Storforsnyder, den tidligere Justitsminister Alberti, indledede sin politiske Æra her i Landet med at anlægge Søgmaal mod en Række af Blade, jeg tror i alt 59. Og hvad havde det nu til Følge umiddelbart efter Sagsanlægget? Det havde til Følge, at vedkommende Blade ikke sagde noget, ikke skrev noget. Man turde ikke. Pengepungen er et ømt Sted hos de fleste, og det er den ogsaa hos Redaktører og Bladudgivere saavel som hos mange andre. Man turde ikke røre ved Alberti, fordi han havde truet med Sagsanlæg overfor mange

Blade. En Del af Bladredaktørerne blev dømt. Jeg kunde i den Anledning ønske at rette det Spørgsmaal til Regeringen, om den ikke agter at gøre Skridt til, at de Bøder, som ere tilfaldne Statskassen i Anledning af Albertis Søgmaal, maa blive betalte de paagældende Folk tilbage. Der er dog ingen Mening i, at Statskassen gennem Aarene har modtaget Penge, om ikke just store Summer, saa dog for enkeltes Vedkommende maaske ret betydelige Summer, fordi en vitterlig Bedrager har villet skærme sin Person imod Kritik fra Pressens Side.

Naar den ærede Ordfører for Reformpartiet talte om Smudspressen i Forbindelse med det Opraab, der i de senere Dage har været fremsat i Bladene, vil jeg sige, det er meget vanskeligt at definere, hvad man skal forstaa ved Begrebet Smudspressen. Jeg tror ikke, man har Ret til at betegne et enkelt Partis Presse som en Smudspressen. Der kan kun være Tale om de Udvækster paa Pressen, som leve af ren og skær Sensation. Men der kan være Tale om en daarlig Presse, og det danske Folk har haft en meget daarlig Presse. Der har været en Presse i dette Land, som har dækket over Svindlerier, som har forsvaret dem, gendrevet Anklagerne uden Hensyn til, hvor stærke og begrundede de Angreb vare, der rettedes imod dem. Det er en daarlig Presse, der fortier, ja forsvaret daarlige og slette Institutioner og en snavs og skadelig Forvaltning af Institutionerne. Og der er ingen Presse, der i højere Grad fortjener et frit Folks Ringesagt, end den Presse, der altid er parat til at forsvare dem, der have Magten, og dem, der i den ene eller anden Stilling have Lejlighed til at udøve nogen Magt. Det glemmer man fra den Side. Jeg vil tillade mig at hævde, at den Del af den danske Presse, som har bidraget betydeligst til at høje det danske Folks Samfundsliv, det er den Presse, der ikke er vejet tilbage for Kritik, det er den Presse, i hvilken det fri og mandige og djærve Ord har lydt. Det er beklageligt, at denne Presse ofte hos de skiftende Justitsministre har mødt en Mangel paa Forstaaelse, som bl. a. har givet sig Udtryk i, at de og navnlig den sidst afgaaede have givet Personer, der have været Genstand for begrundet Angreb, fri Proces til at søge at komme de vedkommende Redaktører eller Journalister til Livs. Der har i dette Land — og der er en af Grundskaderne i visse Kredse af Befolkningen — ikke været nogen Lydhørhed for virkelig begrundede Angreb.